

κοκυράδες, με τὸ σάρωθρον καὶ τὸν ἀσβεστοτενεκὲν ὑπὸ μάλης· ΚΣκόκου Σχίτσα 129.

ἀσβεστότοιχος ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ τοῖχος.

Τοῖχος κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὁποίου ἔγινε χρῆσις ἀσβεστοκονιάματος.

ἀσβεστότοπος ὁ, ἀμάρτ. ἀσβιστότουπους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ τόπος.

Τόπος ὅπου παράγεται ἀσβέστης.

ἀσβεστοτύρι τό, Λεξ. Δημητρ. ἀσβεστότυρο ἑνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ τυρί. Πβ. καὶ μεσν. ἀσβεστότυρος.

Τυρὸς παρεσκευασμένος ἐξ ἀποβουτυρωθέντος γάλακτος, ἄγευστος καὶ ξηρός.

ἀσβεστοφουρνάρις ὁ, ἀμάρτ. ἀσβιστοφουρνάρης Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ φουρνάρις. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βάιγ.

Κατασκευαστὴς ἀσβέστου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσβεστοτάρις.

ἀσβεστόχριστος ἐπίθ. ΓΔροσίν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 84 ΓΞενοπ. Ζακυθιν. μαντήλ. 72.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσβεστοχρίω.

Ὁ δι' ἀσβέστου χρισθεὶς: Κάτω ἀπὸ κάθε παράθυρο, ὅς τὸν ἀσβεστόχριστο τοῖχο τῆς φάτσας, ἦταν ἀπλωμένη μιὰ σειρὰ ἀπὸ κλοῦβες ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Τ' ἄσπρα σπιτάκια του κρυμμένα | μέσα σὲ πράσινα κλωνάρια, ἡλιόφωτα, χαριτωμένα, | μικρά, ἀσβεστόχριστα, καθάρεια ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν.

ἀσβεστοχρίω Ἀθῆν. κ.ἀ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τοῦ ρ. χρίω.

Χρίω δι' ἀσβεστογάλακτος ἐνθ' ἄν.: Τοῖχος ἀσβεστοχρισμένος Ἀθῆν.

ἀσβεστόχτιστος ἐπίθ. Ἡπ. Κάμπ. Κύθηρ. Νίσυρ. Πελοπν. (Μάν.) Σύμ. Τῆλ. κ.ἀ. ἀσβιστόχτιστους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσβέστης καὶ τοῦ ἐπίθ. χτιστός.

Ὁ δι' ἀσβεστοκονιάματος κτισμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀσβεστόχτιστος τοῖχος Σύμ. Ἀσβεστόχτιστο σπῆτι αὐτόθ. Εἶνι ἀναιώμα σπῆτι τ' ἀσβιστόχτιστα Αἰτωλ. || Αἰνίγμ.

Ἀσβεστόχτιστ' εἶν' ἡ γούρνα, | μαῦρα καὶ ἄσπρα τὰ γουρούνια (ὁ ληνὸς μετὰ τὰ σταφύλια) Κύθηρ.

Ἀσβεστόχτιστο πηάδι | δυὸ λογίων φασὶν ἐβγάλλει (τὸ φόν) Κάμπ.

ἀσβεστοχύλισμα τό, ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 45 — Λεξ. Βλαστ. 317.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ χύλισμα.

Ἐπίχρισις δι' ἀσβέστου, ἀσβέστωμα ἐνθ' ἄν.: Τὸ... μαγερεῖο μετὰ τὸ γυμνὸ του πάτο ὁλόλευκο ἀπὸ τ' ἀσβεστοχυλίσματα ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσβέστωμα 1.

ἀσβεστόχωμα τό, Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσο.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ χῶμα.

Χῶμα ἔχον χῶμα ἀσβέστου.

ἀσβεστοχώρι τό, ἀμάρτ. ἀσβιστουχώρ' Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσβέστης καὶ χωριό.

Χωρίον ὅπου παράγεται ἀσβέστης. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ.

ἀσβέστωμα τό, σύνηθ. ἀσβέστουμα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσβεστώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἐπίχρισις δι' ἀσβέστου σύνηθ. Συνών. ἀσβεστοχύλισμα, ἀσβέστωσι. β) Ἡ λαθραία ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐπάλειψις τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῶν ἀντεραστῶν ὑπὸ τῶν συγγενῶν τῶν μνηστευθέντων μετὰ τὴν τέλει τῆς μνηστείας Λέσβ. 2) Ἡ ἀμμοκονία τῶν τοίχων ἸΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 98: Ποίημ.

Κουρασμέν' οἱ τοῖχοι του σκορπίζουν

τ' ἄχρηστ' ἀσβεστώματα σωρό.

Συνών. σουβάς. 3) Προσθήκη ἀσβέστου εἰς καλλιεργούμενα ἐδάφη πρὸς λίπανσιν Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. 4) Ἡ ἐντὸς ἀσβέστου διατελυμένης ἐμβάπτισις τῶν δερμάτων διὰ νὰ φουσκώσουν καὶ ἀποβάλουν τὰς τρίχας Χίος.

ἀσβεστώνω σύνηθ. ἀσβιστώνου βόρ. ἰδιώμ.

Τὸ μεσν. ἀσβεστώνω. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. ἀσβεστομένος «σπίτι θολοσκέπαστον καὶ καινουργοασβεστωμένον».

1) Χρίω μετὰ διάλυμα ἀσβέστου, ἀσπρίζω σύνηθ.: Τοῖχος ἀσβεστωμένος. Μάντρα ἀσβεστωμένη σύνηθ. Τὸ ὁβέστωνε τὸ σπ'τάχ' τῇ θροπῇ Μύκ. Ἀσβιστώνου τοῦ πατ'τήρ' Στερελλ. (Ἀράχ.) || Φρ. Τὸν ἀσβέστωσε (τὸν ἔδειρε δυνατὰ) Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀλείφω Α 3. β) Μεταφ. ψιμυθιῶ ἑνιαχ.: Ἀσβεστωμένα μοῦτρα. Γυναῖκα ἀσβεστωμένη. 2) Ἐπαλείφω δι' ἀσβεστοκονιάματος σύνηθ.: Ποίημ.

Ἀρχίζει σύνταχα ἡ δουλειά, σὰν γίγαντοι πιθώνουν

πέτρα σὲ πέτρα οἱ μάστοροι καὶ χτίζουν καὶ ἀσβεστώνουν

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,24. 3) Ἀναμειγνύω ἔδαφος τι μετὰ ἀσβεστον πρὸς λίπανσιν Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. 4) Ἐμβαπτίζω τὸ δέρμα εἰς διάλυσιν ἀσβέστου διὰ ν' ἀφαιρεθοῦν εὐκόλως αἱ τρίχες Ἀθῆν. κ.ἀ.: Τομάρι ἀσβεστωμένο.

ἀσβέστωσι ἡ, ἀμάρτ. ἀσβέστουσι Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀσβέστωσις.

Ἐπίχρισις δι' ἀσβέστου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσβέστωμα 1.

ἀσβεστωτής ὁ, Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀσβεστώστρια Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσβεστώνω.

Ὁ δι' ἀσβέστου ἐπιχρίων τοὺς τοίχους. Συνών. ἀσβεστᾶς 3, ἀσπριτζής.

ἀσβεστωτὸς ἐπίθ. Κρήτ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσβεστώνω.

1) Ὁ κατεσκευασμένος δι' ἀσβέστου Κρήτ.: Τοῖχος ἀσβεστωτός. Τὸ οὐδ. καὶ ὡς τοπων. Ἄμοργ. 2) Ὁ ἐμβαπτισθεὶς εἰς ἀσβεστόνερον, εἰς ἀραιὰν διάλυσιν ἀσβέστου ἐν ὕδατι Κύθηρ.: Ἀσβεστωτὸς ἐλαῖς.

ἄσβηστα ἐπίρρ. ἸΠολέμ. Κεϊμήλ. 79.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄσβηστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Χωρὶς νὰ σβήνῃ, ἀσβέστω: Ποίημ.

Κ' ἐμπρὸς ὅς τῇ λάμπῃ ποῦ ἄσβηστα | καὶ ὁλόγυρά του χύνει, θαμπώνεται καὶ σβήνει | τῆς ἀρετῆς τὸ φῶς.

ἄσβηστος ἐπίθ. ἄσβεστος Κρήτ. Πελοπν. (Λάστ.) — ΣΜαρτζώκ. Ποίημ. 60 ΓΣτρατήγ. Τραγούδ. νησ. 24 ἄσβηστος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἄβζηστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.) ἄσβηστους βόρ. ἰδιώμ. ἄβζηστος Πόντ. (Σάντ.) ἀνέβζηστος Πόντ. (Σάντ.) ἀνέβζηστος Πόντ. (Κοτύωρ.)

